

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

13 septembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de către condamnat și avocatul acestuia Doroftei Roman, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe

Șeremet Dmitrii Xxxxxx, născut la xxxxxxxxxxxxxxxx, originar din r-nul Xxxxxxx s. Xxxxxxxx, domiciliat mun. Xxxxxxx bd. Xxxxxxxxxxxxxxxxxx ap. xx.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 24.09.2016-09.11.2016
2. instanța de recurs: 05.12.2016-07.02.2017

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 09 noiembrie 2016, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Șeremet Dmitrii Xxxxxx a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 375 unități convenționale, echivalentul a 7.500 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Șeremet D. la data de 03.09.2016, în jurul orei 02.20, în mun. Chișinău, la intersecția străzilor bd. Dacia cu str. Burebista, fiind deținător al permisului de conducere al mijlocului de transport de categoria „B”, intenționat, încălcând prevederile pct. 14 lit. a) al Regulamentului circulației rutiere, conform căruia, conducătorului de vehicul îi este interzis să conducă vehiculul în stare de ebrietate, astfel fiind în stare de ebrietate cu grad avansat, a condus automobilul de model „Opel Astra”, cu n/î XXXXXXXX, iar în urma stopării de către agenții de patrulare ai INP al IGP a MAI, a fost supus verificării cu alcotestul de model „Drager 8510”, întru stabilirea stării de ebrietate și naturii ei, în urma cărui fapt s-a stabilit, că concentrația vaporilor de alcool în aerul expirat constituie 0,93 mg/l, care conform art. 134¹² alin. (3) Cod penal, se califică ca stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Acțiunile lui Șeremet D. au fost încadrate în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.*

3. Împotriva sentinței au declarat recursuri ordinare:

3.1 Avocatul Doroftei R. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei hotărâri de încetare a procesului penal în privința lui Șeremet D., în baza Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova sau încetarea procesului penal cu liberarea de răspundere penală și atragerea la răspundere contravențională în temeiul art. 55 Cod penal.

În motivarea recursului a invocat:

- instanța de fond nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate de inculpat, s-a redus la fraze generale, fără a stabili temeiurile de fapt și de drept ce au dus la condamnarea inculpatului;

- prima instanță unilateral a făcut trimitere selectiv la unele probe din dosar, dând prioritate argumentelor părții acuzării și ignorând vădit cele ale inculpatului și apărătorului său;

- atât la urmărirea penală cât și la examinarea cauzei apărarea a solicitat instanței aplicarea Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, însă prima instanță, în sentința pronunțată nu s-a expus asupra acestei cereri, lăsând-o nesoluționată;

- instanța, la adoptarea sentinței, nu a dat deplină eficiență prevederilor art. 394 Cod de procedură penală, cu prezentarea unei soluții clare și coerente la aplicarea normelor procedurale în cauza penală, precum și o abordare integrală la modalitatea de individualizare a pedepsei;

- sentința este una nemotivată, iar concluziile instanței sunt expuse într-o formă evazivă, incertă, neavând putere de convingere, fără a fi dată o apreciere cuvenită cererilor formulate de apărare în raport cu materialul existent la dosar, precum și normelor de drept ce reglementează acest aspect, fapt ce contravine prevederilor art. 384 Cod de procedură penală;

- atât procurorul, cât și prima instanță au omis să se expună asupra cererii părții apărării privind aplicarea în privința inculpatului a art. 55 Cod penal, instanța de fond s-a pronunțat superficial referitor la motivele ce au fost invocate în apărare de către inculpat și avocat.

3.2 Inculpatul, prin care a solicitat casarea acesteia, cu dispunerea încetării procesului penal în legătură cu intervenirea actului de amnistie sau atragerea la răspundere contravențională în temeiul art. 55 Cod penal, cu aplicarea unei sancțiuni contravenționale sub formă de amendă.

În motivarea recursului a invocat:

- pedeapsa ce i-a fost aplicată de către prima instanță este prea aspră în coraport cu circumstanțele stabilite și în coroborare cu prevederile art. art. 55, 61, 76, 79 Cod penal și anume recunoașterea vinei, căința sinceră și caracteristica pozitivă, colaborarea

activă cu organele de urmărire penală, comiterea pentru prima dată a unei infracțiuni ușoare, nu are antecedente penale și este invalid de gradul II;

- prima instanță nu a dat un răspuns motivat referitor la aplicarea art. 55 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, au fost respinse ca nefondate recursurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției instanța de recurs a menționat, că la pronunțarea sentinței, instanța de judecată corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept, just ajungând la concluzia că inculpatul a săvârșit anume infracțiunea imputată.

Instanța de recurs a reținut, că prima instanță corect a ținut cont de atitudinea inculpatului față de cele săvârșite, ajungând la concluzia, că corectarea și reeducarea acestuia e posibilă prin aplicarea unei pedepse sub formă de amendă, cu aplicarea pedepsei complementare, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, în limitele sancțiunii art. 264¹ alin. (1) Cod penal.

Cu referire la solicitarea recurenților privind aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal prin care Șeremet D. să fie liberat de răspundere penală cu atragerea la răspundere contravențională, instanța de recurs l-a respins ca neîntemeiat, deoarece conform art. 24 Cod penal, persoana care a săvârșit o infracțiune în stare de ebrietate, produsă de alcool sau de alte substanțe, nu este liberată de răspundere penală.

Ce ține de solicitarea recurenților privitor la aplicarea față de inculpat a Legii nr. 210 din 29.07.2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, instanța de recurs a considerat că această solicitare urmează a fi respinsă, deoarece nu întrunește condițiile necesare pentru aplicarea actului de amnistie, astfel potrivit art. 2 alin. (1) al Legii nr. 210 din 29.07.2016 procesul penal încetează la faza de urmărire penală sau la cea de judecare referitor la infracțiunea săvârșită până la adoptarea prezentei legi pentru care Codul penal nr. 985-XV din 18 aprilie 2002 sau Codul penal aprobat prin Legea R.S.S. Moldovenești din 24 martie 1961 prevede în calitate de pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoare pe un termen de 7 ani.

În urma celor expuse, instanța de recurs a menționat că inculpatul a comis infracțiunea imputată la data de 03.09.2016, iar Legea nr. 210, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței a fost adoptată la 29.07.2016, astfel inculpatul a comis infracțiunea imputată după data adoptării actului de amnistie, de aceea amnistia în cazul lui Șeremet D., este inaplicabilă.

În concluzie, instanța de recurs a considerat, că pedeapsa numită lui Șeremet D. este legală și întemeiată, proporțională faptelor comise, cât și circumstanțelor reale și personale, corect constatate de către prima instanță, iar recursurile sunt nefondate și pasibile de a fi respinse.

6. Decizia instanței de recurs este contestată cu recurs în anulare de către condamnat și avocatul acestuia Doroftei R., prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei.

În motivarea recursului în anulare invocă:

- a fost încălcată procedura de formare a completului de judecată, decizia a fost semnată de un judecător care nu a participat la judecarea cauzei, deliberarea și pronunțarea deciziei;

- după cum rezultă din conținutul deciziei instanței de recurs, completul a fost format din judecătorii Ulianovschi Xenofon, Furdui Sergiu, Balmuș Svetlana, însă contrar conținutului deciziei, completul care a soluționat și pronunțat cauza a fost: Ulianovschi Xenofon, Furdui Sergiu, Melinteanu Iurie;

- decizia este semnată de judecătoarea Balmuș Svetlana, însă aceasta nu a participat la judecarea, deliberarea și pronunțarea acesteia, astfel instanța de recurs nu a asigurat desfășurarea unui proces echitabil în cauza dată, hotărârea fiind adoptată contrar prevederilor art. 6 § 1 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, astfel soluția este lovită de nulitate;

- instanța de recurs nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de recurs, prin ce s-a afectat dreptul la un recurs efectiv;

- unul din argumentele forte ale părții apărării a fost aspectul, că instanța de fond a individualizat greșit pedeapsă aplicată inculpatului, fiind invocat temeiul stipulat de art. 444 alin. (1) pct. (9) Cod de procedură penală, însă acest motiv nu a fost analizat de instanța de recurs, nefiind exprimată nici o concluzie plauzibilă referitor la acest aspect primordial;

- atât decizia, cât și sentința nu cuprind motivele privind modalitatea de individualizare a pedepsei, acestea fiind superficial argumentate;

- instanța de recurs nu a investigat efectiv aserțiunile expuse și anume, că prima instanță la stabilirea pedepsei inculpatului, nu a ținut cont de faptul că infracțiunea comisă de inculpat este una ușoară, ultimul este la prima abatere a legii, de lipsa circumstanțelor agravante, recunoaște vina în cele imputate, manifestă căință sinceră și regretă fapta, a contribuit activ la descoperirea acestei, or toate aceste motive trebuiau examinate printr-o analiză obiectivă, completă și sub toate aspectele de fapt și de drept, fiind confruntate cu întreg materialul probator al cauzei;

- instanța de recurs nu a ținut cont de faptul, că procedura de judecare a cauzei s-a făcut în ordinea art. 364¹ Cod de procedură penală, astfel instanța nu a individualizat corect infracțiunea și nu a motivat modalitatea în care a ajuns la cuantumul amenzii, nefiind elucidate toate aspectele importante la individualizarea pedepsei;

- instanțele inferioare nu au dat deplină eficiență prevederilor art. 394 Cod de procedură penală, cu prezentarea unei soluții clare și coerente la aplicarea normelor procedurale în cauza penală, precum și o abordarea integrală la modalitatea de individualizare a pedepsei;

- atât instanța de fond, cât și cea de recurs au omis să se expună asupra cererii din 29.09.2016 depusă la Procuratură, în ordinea art. 299-299¹ Cod de procedură penală;

- nu este explicat cu destulă claritate, motivele pentru care instanța de recurs nu a soluționat argumentul apărării privind lăsarea în nelucrare de către procuror și instanța de fond a cererii depuse de apărător la data de 27.09.2016 sub nr. 5364, în ordinea art. 299¹, 313 Cod de procedură penală, astfel a fost încălcat art. 3 CEDO care

conferă dreptul la o „investigația eficientă” și art. 13 CEDO care furnizează „dreptul la un recurs efectiv”;

- hotărârile adoptate în cauză sunt nemotivate, iar concluziile sunt expuse într-o formă evazivă, incertă, neavând putere de convingere, fără a fi dată o apreciere cuvenită cererilor formulate de apărare în raport cu materialul existent la dosar, precum și normelor de drept ce reglementează acest aspect, fapt ce contravine prevederilor art. 384 Cod de procedură penală;

- lipsa motivărilor cerințelor legii într-o hotărâre judecătorească ridică probleme conform art. 6 § 3 (b) din Convenție, referitoare la accesul la justiție, situație în care nu sunt indicate cu suficientă claritate temeiurile pe care se bazează hotărârea, ceea ce afectează grav respectarea garanțiilor procedurale la un proces echitabil;

- instanța de recurs s-a pronunțat superficial referitor la motivele ce au fost invocate în apărare de către inculpat și avocat.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului în anulare declarat, solicitând respingerea acestuia, deoarece recurentul a invocat drept temei pentru depunerea recursului în anulare și redeschiderea procesului aceleași motive și temeiuri care au fost declarate în recursul ordinar, exprimându-și dezacordul cu pedeapsa stabilită, circumstanțe asupra cărora instanța de recurs s-a expus.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

Potrivit dispozițiilor art. 456 Cod de procedură penală, recursul în anulare fiind supus unei verificări prealabile judecării în fond a acestuia, astfel că, instanța de recurs este obligată să îndeplinească actele procedurale preparatorii și să examineze admisibilitatea în principiu a recursului în anulare în conformitate cu prevederile art. 431 și 432 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de judecată, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

În conformitate cu art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, raportat la prevederile art. 6 pct. 44) al aceluiași Cod, art. 4§2 al Protocolului nr. 7 al Convenției Europene a Drepturilor Omului, hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental din cadrul procedurii precedente a afectat hotărârea atacată, inclusiv când Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii.

Prevederile pct. 44) art. 6 Cod de procedură penală determină ca *viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea pronunțată* o încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului

și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Reieșind din prevederile legale menționate, Colegiul reiterează că una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept, comise la judecarea cauzei, ce cade sub incidența noțiunii de viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărârea atacată.

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă din textul recursului în anulare declarat, că autorii invocă afectarea hotărârilor judecătorești adoptate în prezenta cauză de un viciu fundamental, exprimat prin încălcarea art. 6§1 al Convenției – dreptul la un proces echitabil și anume prin faptul că: nu a fost asigurată desfășurarea procesului de către o instanță independentă și imparțială, astfel decizia instanței de recurs este semnată de un judecător care nu a participat la judecarea, deliberarea și pronunțarea deciziei; hotărârile adoptate sunt nemotivate, concluziile fiind expuse într-o formă evazivă și incertă, nefiind date răspuns la toate argumentele invocate de inculpat și avocat, fapt ce a dus și la încălcarea art. 6§3 lit. b) al Convenției, accesul la justiție. Recurenții mai invocă faptul, că a fost încălcat art. 13 al Convenției, dreptul la un recurs efectiv, prin faptul că hotărârile adoptate nu cuprind motivele privind modalitatea de individualizare a pedepsei și art. 3 CEDO dreptul la o „investigație eficientă”, din motiv că instanțele nu s-au expus asupra cererilor avocatului.

Asupra criticilor invocate de recurenți, în sensul art. 6§1 CEDO – încălcarea dreptului la un proces echitabil, Colegiul menționează, că în norma vizată și pretinsă a fi încălcată de către instanțele de judecată, sânt instituite o serie de garanții privitoare la modul de desfășurare a procesului, inclusiv în materie penală, garanții ce sânt prevăzute în cuprinsul textului art. 6§1 al Convenției, adică - garanții explicite, precum și cele ce se deduc indubitabil din ansamblul reglementării, adică garanții implicite.

Prin urmare, termenii art. 6§1 din Convenție consacră în mod explicit o serie de garanții a căror importanță este considerabilă; astfel, orice persoană are dreptul la un tribunal instituit prin lege, care trebuie să fie independent și imparțial; de asemenea orice justițiabil are dreptul de a fi judecat într-un termen rezonabil, fiind precizată necesitatea judecării cauzei sale în mod echitabil.

Totodată, din dispoziția art. 6§1 al Convenției se atestă și garanțiile implicite ale desfășurării unui proces echitabil și constau în „egalitatea armelor”, „respectarea principiului contradictorialității”, „motivarea hotărârilor”, „dreptul acuzatului de a păstra tăcerea și de a nu contribui la propria sa învinuire”.

Din conținutul recursului în anulare, Colegiul penal reține că, autorii invocă încălcarea garanției explicite a art. 6§1 al Convenției și anume *dreptul la un tribunal instituit prin lege, care trebuie să fie independent și imparțial*, prin faptul că din completul care a soluționat și pronunțat decizia în cauză, au făcut parte judecătorii Ulianovschi Xenofon, Furdui Sergiu și Melinteanu Iurie, însă decizia instanței de recurs nu este semnată de judecătorul Melinteanu Iurie, dar de judecătorul Balmuș Svetlana, care nu a participat la judecarea, deliberarea și pronunțarea deciziei.

La acest capitol, instanța de recurs în anulare menționează, că imparțialitatea, ca element al unui proces echitabil, reprezintă garanția încrederii justițiabililor în magistrații și instituțiile în care aceștia își desfășoară activitatea, prin care se realizează actul de justiție.

Din perspectiva art. 6§1 al Convenției europene, Curtea de la Strasbourg indică că imparțialitatea unui tribunal trebuie determinată potrivit unui demers subiectiv și a unui obiectiv.

Sub aspectul criteriului subiectiv - se analizează conduita și convingerile personale ale judecătorului pe parcursul judecății și în modul de soluționare a unei cauze concrete, astfel că cel care invocă încălcarea art. 6 trebuie să facă dovada că judecătorul a fost influențat în mod personal, că a avut interes să soluționeze cauza într-un anumit mod.

Criteriul obiectiv, presupune a se analiza dacă există fapte determinate și verificabile ce pot ridica îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorului, independent de comportamentul său personal.

Revenind la cauza supusă judecării, invocarea de către recurenți a alegației, precum că nu a fost asigurată desfășurarea procesului de către o instanță independentă și imparțială, astfel decizia instanței de recurs este semnată de un judecător care nu a participat la judecarea, deliberarea și pronunțarea deciziei, de fapt este una declarativă.

Astfel, reieșind din materialele cauzei, instanța de recurs în anulare constată, că cauza penală în privința lui Șeremet D., conform fișei de repartizare la data de 05.12.2016 a fost repartizată judecătorului Xenofon Ulianoschi, pentru examinarea recursurilor inculpatului și avocatului acestuia, Doroftei R. Conform încheierii din 10 ianuarie 2017, a fost amânată examinarea cererilor de recurs pentru data de 07.02.2017, iar în partea introductivă și dispozitivă a încheierii, la componența completului care a judecat recursurile sunt indicați judecătorii Ulianoschi Xenofon, Furdui Sergiu și Balmuș Svetlana. Totodată, în dispozitivul deciziei instanței de recurs cât și în decizia motivată din data de 07.02.2017, în completul care a judecat recursurile, pe lângă judecătorii Ulianoschi Xenofon și Furdui Sergiu, face parte și judecătorul Balmuș Svetlana.

În urma celor expuse, Colegiul atestă că judecătorul Balmuș Svetlana a făcut parte din completul care a participat la judecarea, deliberarea și pronunțarea deciziei asupra recursurilor declarate de inculpat și avocatul acestuia Doroftei R. împotriva sentinței primei instanțe, nefiind încălcat dreptul lui Șeremet D. la un tribunal independent și imparțial.

Totodată, Colegiul penal susține că, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil. Conform jurisprudenței CEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac și oferă posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs (*Suominen c. Finlandei* (2003) § 37, *Kuznețov și alții c. Rusiei* (2007) § 85).

Revenind la prezenta speță, Colegiul atestă din textul recursului în anulare declarat, că recurenții semnalează afectarea hotărârilor judecătorești adoptate în prezenta cauză de viciu fundamental, exprimat prin faptul că hotărârile adoptate sunt nemotivate, concluziile fiind expuse într-o formă evazivă și incertă, nefiind date răspuns la toate argumentele invocate de inculpat și avocat, fapt ce a dus și la încălcarea art. 6§3 lit. b) al Convenției, accesul la justiție, totodată a fost încălcat dreptul prevăzut la art. 13 al Convenției, dreptul la un recurs efectiv, deoarece hotărârile adoptate nu cuprind motivele privind modalitatea de individualizare a pedepsei lui Șeremet D.

Opozant celor invocate de către recurenți în ce privește critica sub aspectul încălcării dreptului la un proces echitabil prevăzut de art. 6 al Convenției, Colegiul penal menționează, că prevederile alin. (3) art. 435 Cod de procedură penală, stipulează că în ordinea procedurii de recurs ordinar *adoptarea deciziei și întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art. 417 și 418, care se aplică în mod corespunzător.*

Analizând legalitatea hotărârilor atacate pe baza materialelor cauzei prin prisma prezenței viciilor fundamentale invocate de recurenți, Colegiul reține că instanța de recurs, prin hotărâre, a oferit răspuns la argumentele esențiale ale recursurilor ordinare declarate, ce ține de individualizarea pedepsei lui Șeremet D., corect stabilind că prima instanță just a ajuns la concluzia, că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată și s-a expus argumentat din care motive a aplicat în privința acestuia pedeapsă sub formă de amendă, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, motivându-și argumentat soluția adoptată, inclusiv menționate în pct. 5 al prezentei decizii, soluție adoptată în corespundere cu prevederile normei procesual penale menționate supra, care reglementează ce trebuie să cuprindă hotărârile instanțelor de recurs.

În același context, Colegiul penal conchide, că motivul invocat de recurenți, precum că, *„decizia și sentința nu cuprinde motivele privind modalitatea de individualizare a pedepsei sub aspectul art. 444 alin. (1) pct. 9) Cod de procedură penală, la stabilirea pedepsei nu s-a ținut cont de faptul că inculpatul este la prima abatere de la lege, de lipsa circumstanțelor agravante, recunoașterea vinei, căința sinceră și contribuirea activă la descoperirea infracțiunii”,* este unul neîntemeiat.

Astfel, cu referire la motivul indicat mai sus, Colegiul penal menționează, că prima instanță și cea de recurs just la stabilirea pedepsei condamnatului, ținând cont de toate circumstanțele cauzei ce au fost invocate și de către recurenți în cererea de recurs, și anume de faptul că infracțiunea săvârșită de Șeremet D. se atribuie la categoria celor ușoare, a comis prima dată o infracțiune, ultimul a recunoscut vina integral, s-a căit sincer, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, iar circumstanțe agravante nefiind constatate, corect a conchis că scopul pedepsei va fi atins prin aplicarea celei mai blânde categorii de pedeapsă, ce este înscrisă prima în sancțiunea art. 264¹ alin. (1) Cod penal și anume amenda, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

Cu privire la invocările, precum că instanța nu a motivat modalitatea prin care s-a ajuns la cuantumul amenzii, nefiind elucidate toate aspectele importante la

individualizarea pedepsei, Colegiul menționează, că sancțiunea art. 264¹ alin. (1) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat inculpatul, la momentul comiterii infracțiunii prevedea pedeapsa cu amendă în mărime de la 400 la 500 unități convenționale sau cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore, în ambele cazuri cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de la 3 la 5 ani. Prin urmare, în speța dată, ținând cont și de dispoziția alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o pătrime, se stabilește noua limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de amendă, care este de la 300 la 375 unități convenționale.

Conform art. 78 alin. (1) Cod penal, în cazul în care instanța de judecată constată circumstanțe atenuante la săvârșirea infracțiunii, pedeapsa principală se reduce sau se schimbă după cum urmează: b) dacă se aplică amenda, aceasta se poate coborî până la limita de jos. La literele a) și b) alin. (1) art. 78 Cod penal, se omite caracterul obligatoriu atenuării pedepsei principale, și se stabilește doar dreptul instanței de judecată de a reduce pedeapsa.

În prezenta cauză penală, prima instanță just ținând cont de toate circumstanțele cauzei sus menționate, a aplicat lui Șeremet D. pedeapsa sub formă de amendă în mărime de 375 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, care se încadrează în limitele prevăzute de lege și rigorile stipulate de alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, fiind prerogativa instanței de a stabili, cu cât trebuie să fie redusă pedeapsa.

De menționat este și acel fapt că, cerința de motivare a hotărârilor judecătorești adoptate nu impune obligația de a se referi la fiecare argument înaintat de către părți și a prezenta un răspuns detaliat acestora (*a se vedea Van de Hurk c. Olandei (19 aprilie 1994) și Burg c. Franței*). Modul în care obligația de a aduce motive se aplică în funcție de natura deciziei și trebuie stabilit în lumina circumstanțelor cauzei (*Ruiz Torija c. Spaniei și Hiro Balani c. Spaniei, hotărâri din 09 decembrie 1994, și Helle c. Finlandei, hotărâre din 19 decembrie 1997*).

Totodată, instanța de recurs în anulare consideră că nu și-au găsit confirmarea și prezența viciilor fundamentale invocate în cauza supusă judecării și anume prin încălcarea art. 3 CEDO dreptul la o „investigația eficientă” și art. 13 CEDO „dreptul la un recurs efectiv”, pe motiv că instanțele de judecată nu s-au expus asupra cererii din 29.09.2016 depusă la Procuratură în ordinea art. 299-299¹ Cod de procedură penală și cererii nr. 5364 din data de 27.09.2016 în ordinea art. 299¹, 313 Cod de procedură penală.

În acest sens, Colegiul menționează că cererea din 29.09.2016, la care fac referire recurenții nu este anexată la materialele cauzei, astfel instanțele de judecată nici nu aveau ce să examineze, iar prin cererea nr. 5364 din data de 27.09.2016, avocatul Doroftei R. a solicitat anularea ordonanței de respingere a cererilor din 20.09.2016, încetarea urmăririi penale în privința lui Șeremet D. în baza Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea

independenței Republicii Moldova, sau liberarea de răspundere penală în baza art. 55 Cod penal.

Astfel, instanța de recurs în anulare menționează, că aceste argumente au format obiect de discuție în cadrul examinării cauzei în instanța de recurs, asupra căreia această instanță s-a expus argumentat în hotărârea adoptată, respingând ca neîntemeiată solicitarea recurenților privind aplicarea prevederilor art. 55 Cod penal, deoarece conform art. 24 Cod penal, persoana care a săvârșit o infracțiune în stare de ebrietate, produsă de alcool sau de alte substanțe, nu este liberată de răspundere penală. Cauzele ebrietății, gradul și influența ei asupra săvârșirii infracțiunii se iau în considerare la stabilirea pedepsei. Legea penală nu-și va atinge scopul și va fi ineficientă în prevenirea de noi infracțiuni, pedeapsa constituind nu numai osândă pentru infracțiunea săvârșită, dar are drept scop corectarea și reeducarea condamnaților, spiritul executării stricte a legii, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea condamnatului cât și a altor persoane.

La fel, Colegiul constată că instanța de recurs s-a expus și asupra solicitării privitor la aplicarea față de Șeremet D. a Legii nr. 210 din 29.07.2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, respingând-o, deoarece inculpatul a comis infracțiunea imputată la data de 03.09.2016, iar Legea nr. 210, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței a fost adoptată la 29.07.2016, astfel ultimul a comis infracțiunea imputată după data adoptării actului de amnistie, de aceea amnistia în cazul dat este inaplicabilă, fapt stipulat și în art. (2), alin. 1) al Legii sus indicate.

De menționat este și acel fapt că principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenție, cere *inter alia* ca, atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*a se vedea în acest sens hotărârea Brumărescu vs România din 28 octombrie 1999*), iar potrivit dispozițiilor art. 4§2 din Protocolul 7 CEDO, redeschiderea procesului, conform legii și procedurii penale a statului respectiv, poate fi efectuată, dacă fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sânt de natură să afecteze hotărârea pronunțată.

La caz, instanța de recurs în anulare constată, că hotărârea contestată nu este afectată de nici un viciu fundamental, fiind conformă prevederilor legale și această hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă capătă putere de lucru judecat, ce produce o cauză de împiedicare a pornirii, continuării, judecării cauzei penale ori redeschiderii acesteia, deoarece în esență motivele invocate de către recurenți în recursul în anulare declarat, referitor la pedeapsa aplicată condamnatului Șeremet D., au constituit anterior obiect de examinare, iar instanța de recurs corect le-a apreciat și a adoptat o hotărâre motivată, expusă în prezenta decizie.

Așadar, în speța dată, Colegiul penal constată că la examinarea prezentului recurs în anulare, nu s-au constatat erori de drept comise de către instanța de recurs, ce ar indica la existența unui viciu fundamental în cauză și ar afecta hotărârea irevocabilă,

iar existența unei alte păreri a condamnatului și apărătorului acestuia asupra aceleiași probleme nu poate servi temei pentru reexaminarea cazului.

În temeiul celor expuse, se impune inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către condamnat și avocatul acestuia Doroftei R. ca fiind vădit neîntemeiat, cu menținerea hotărârii atacate.

9. În conformitate cu art. 456 alin. (1) și (3), 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de către condamnat și avocatul acestuia Doroftei Roman, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 februarie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Șeremet Dmitrii Xxxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 04 octombrie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie